

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 658/2024-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného ADAUS, s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 44Ek/1875/2018 a jeho uzneseníu z 28. mája 2024 takto

rozhodol:

- Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44Ek/1875/2018 z 28. mája 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 44Ek/1875/2018 z 28. mája 2024 **zrušuje a vec vracia** Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.
- Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1 099,80 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 12. augusta 2024 domáhal vyslovenia porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom okresného súdu (ďalej aj „exekučný súd“) v konaní sp. zn. 44Ek/1875/2018 a jeho poverením na vykonanie exekúcie zo 4. januára 2019, uznesením o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie sp. zn. 44Ek/1875/2018 z 13. septembra

2023 (ďalej len „uznesenie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie“) a uznesením o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie sp. zn. 44Ek/1875/2018 z 28. mája 2024 (ďalej len „uznesenie o sťažnosti“). Sťažovateľ navrhol napadnuté uznesenia zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie 14 100 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ vystupuje v procesnej pozícii povinného v exekučnom konaní vedenom poverenou súdnou exekútkou pod sp. zn. 375EX 7/2019 v prospech maloletého oprávneného [REDAKOVANÉ], zastúpeného zákonnou zástupkyňou matkou [REDAKOVANÉ], o vymoženie výživného na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 20P/383/2012 zo 7. novembra 2013. Poverenie na vykonanie exekúcie sp. zn. 44Ek/1875/2018 zo 4. januára 2019 bolo súdnej exekútkorke doručené 4. januára 2019, čím začala exekúcia na vymoženie zameškaného výživného vo výške 2 030 eur, bežného výživného vo výške 140 eur mesačne od januára 2019 a trov exekúcie. Návrh povinného na zastavenie exekúcie z 25. februára 2019 bol právoplatne zamietnutý uznesením z 13. septembra 2023 v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti povinného z 28. mája 2024, uznesenia nadobudli právoplatnosť 10. júna 2024. Sťažovateľ namieta dĺžku rozhodovania exekučného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj o sťažnosti proti uzneseniu, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 38P/352/2015 zo 6. novembra 2018, ktorého prvým výrokom bola vyživovacia povinnosť sťažovateľa voči maloletému oprávnenému zvýšená zo sumy 140 eur mesačne na sumu 170 eur mesačne počnúc 1. septembrom 2017 a druhým výrokom bolo plnenie zročného výživného za obdobie od 1. septembra 2017 do 6. novembra 2018 vo výške 420 eur povolené plniť v splátkach vo výške 30 eur mesačne. V tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že v návrhu na vykonanie exekúcie nebol uvedený vykonateľný exekučný titul, preto sa exekúcia ani nemala začať. Zároveň zdôrazňuje, že rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 38P/352/2015 zo 6. novembra 2018 mu bol doručený 11. decembra 2018, pričom zdôrazňuje predbežnú vykonateľnosť rozsudkov o výživnom podľa § 44 Civilného mimosporového poriadku. Argumentuje, že v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie (19. december 2018) už bol vykonateľným iný ako oprávneným v návrhu na vykonanie exekúcie uvádzaný exekučný titul. Exekúcia je teda podľa jeho názoru vedená na podklade nevykonateľného exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 20P/383/2012 zo 7. novembra 2013. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie zisťoval dátum vykonateľnosti rozsudku o výživnom súčinnosťou s Mestským súdom Bratislava II, podľa ktorého nadobudol rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 38P/352/2015-269 zo 6. novembra 2018 vykonateľnosť v časti o výživnom 28. decembra 2018. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje aj na nesprávne uvedený dátum začatia exekučného konania v upovedomení súdnej exekútkorke o začatí exekúcie (4. január 2019, správne má byť 19. december 2018).

4. V ďalšom sťažovateľ argumentuje údajným pochybením exekučného súdu v kalkuláciách výšky vymáhaného výživného, pričom v tomto kontexte poukazuje okrem iného aj na absenciu špecifikácie zameškaného výživného v návrhu na vykonanie exekúcie a na tvrdenie oprávneného z návrhu na vykonanie exekúcie, že sťažovateľ neplnil na základe exekučného titulu vôbec (ani čiastočne). V takom prípade by podľa názoru sťažovateľa musela byť exekúcia vedená na sumu 9 820 eur, nie na sumu 2 030 eur, čo podľa názoru sťažovateľa indikuje evidentný rozpor. Uvádza,

že zdokladoval splnenie výživného v sume 6 300 eur, teda nad rámec vymáhaného zameškaného výživného, v čom vzhláda dôvod na zastavenie exekúcie, keďže oprávnený neidentifikoval obdobie, za ktoré požaduje zameškané výživné. Poukazuje tiež na fakt, že exekučný súd sa nevysporiadal s prílohou pripojenou k návrhu na zastavenie exekúcie (rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo 6. novembra 2018 sp. zn. 38P/352/2015), z ktorého je zrejmá ustálená výška ročného výživného za obdobie od 1. septembra 2017 do 6. novembra 2018 v sume 420 eur po zohľadnení sťažovateľom realizovaných plnení v prospech výživného. Uvedené podľa názoru sťažovateľa vyvracia tvrdenie oprávneného o výške zameškaného výživného v sume 2 030 eur. Následne poukazuje na výpisy z účtu za obdobie od 20. novembra 2013 do 19. decembra 2018, ktorými v rámci konania o sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie mal v úmysle zdokladovať, že dlh na výživnom predstavuje sumu 520 eur. Zároveň dodáva, že doložil aj výpisy z účtu od 18. februára 2019 do 25. februára 2019 v celkovej výške 570 eur, čím splnil záväzok v celom rozsahu napriek tomu, že mu bolo umožnené plniť v splátkach.

5. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľ odôvodnil nariadenou exekúciou prikázaním pohľadávky z účtu v banke na sumu 14 100 eur, pričom bankový účet povinného bol 16. júla 2024 odblokovaný.

II.

Vyjadrenie okresného súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Okresný súd v doručenom vyjadrení nezdieľa výhrady sťažovateľa, keď tvrdí, že argumentáciu týkajúcu sa vykonateľnosti exekučného titulu sťažovateľ síce uviedol v návrhu na zastavenie exekúcie, avšak tento dôvod nezahrnul do sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o návrhu na zastavenie exekúcie, z čoho súd vyvodil spokojnosť sťažovateľa s odpoveďou súdu formulovanou v uznesení o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie na tento ním tvrdený dôvod zastavenia exekúcie, a preto sa exekučný súd týmto dôvodom ďalej nemohol zaoberať. Podľa názoru exekučného súdu sťažovateľ týmto postupom nevyčerpal všetky možnosti nápravy.

7. K nesprávnej výške dlžného výživného exekučný súd uvádza, že táto skutočnosť bola jediným dôvodom sťažnosti povinného proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Exekučný súd uvádza, že pokiaľ povinný v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že ako dôkaz splnenia výživného v určitej časti mal byť použitý rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 38P/352/2015 zo 6. novembra 2018 (bod 40 odôvodnenia), tak uvedené ako dôkaz mal označiť v návrhu na zastavenie exekúcie, resp. v sťažnosti. Poukazuje pritom na čl. 8 Civilného sporového poriadku a na princíp rovnosti zbraní. K výpisom z účtu za obdobie od 20. novembra 2013 do 19. decembra 2018, ktoré boli prílohou sťažnosti proti uzneseniu, exekučný súd poukazuje na koncentračný princíp a na dôkazné bremeno, ktoré zaťažuje povinného v exekučnom konaní už od podania návrhu na zastavenie exekúcie.

II.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Podaním doručeným ústavnému súdu 18. februára 2025 sa matka maloletého oprávneného vyjadrila k ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak, že sťažovateľ si neplnil vyživovaciu povinnosť, čím

matka maloletého odôvodňuje podanie návrhu na vykonanie exekúcie. Poukazuje pritom na vykonateľnosť rozsudku o výživnom zo 7. novembra 2013, pričom podľa jej názoru nový rozsudok o výživnom nadobudol vykonateľnosť až 28. decembra 2018, preto v čase spísania návrhu na vykonanie exekúcie bol jediným vykonateľným exekučným titulom rozsudok zo 7. novembra 2013. Ústavnú sťažnosť považuje za neopodstatnenú.

II.3. Replika sťažovateľa:

9. Sťažovateľ v replike poukazuje na dátum doručenia rozsudku o zvýšení výživného, ktorý mu bol doručený 11. decembra 2018, z čoho, vychádzajúc z predbežnej vykonateľnosti rozsudku, vyvodzuje záver o vykonateľnosti nového rozsudku v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti poukazuje na zásadu *iura novit curia*. Súčasne poukazuje na dĺžku rozhodovania exekučného súdu o návrhu na zastavenie exekúcie.

10. K splneniu vyživovacej povinnosti poukazuje na nedostatočné preskúmanie príloh (rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 38P/352/2015 zo 6. novembra 2018, bod 40) exekučným súdom, pričom uvádza, že exekučný súd sa v plnej miere stotožnil s nepravdivými a ničím nepodloženými tvrdeniami matky maloletého. Poukazuje na fakt, že k návrhu na zastavenie exekúcie priložil rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 38P/352/2015 zo 6. novembra 2018, ktorého textácia preukazuje úhrady platieb výživného v prospech oprávneného. Sťažovateľ zotráva na podanej ústavnej sťažnosti.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Ústavný súd na neverejnom zasadnutí 18. decembra 2024 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 44Ek/1875/2018 z 28. mája 2024 a vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

12. Podstatnou argumentáciou sťažovateľa je námietka vedenia exekúcie na podklade nespôsobilého exekučného titulu, a to napriek tomu, že sťažovateľ na uvedené upozornil exekučný súd v rámci svojej procesnej obrany (návrhu na zastavenie exekúcie).

13. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nie je ďalšou opravnou inštanciou všeobecných súdov, preto mu neprináleží preskúmať a hodnotiť správnosť záverov všeobecných súdov, pokiaľ neatakujú ústavnoprávnu rovinu. Do pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Exekučné konanie je mechanizmom, ktorým štát plní svoj pozitívny záväzok zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu. V právnom štáte slúži k nútenému splneniu povinnosti (nerešpektovanej povinným subjektom) a realizuje sa zásahmi do majetkovej a osobnej sféry jednotlivca za súčasného rešpektovania práv povinného a tretích osôb dotknutých exekúciou.

15. Oblasť exekučného práva prešla od účinnosti Exekučného poriadku (ďalej aj „EP“) vývojom, pričom zásadnú zmenu zaznamenala účinnosťou novely Exekučného poriadku realizovanej

zákonom č. 2/2017 Z. z., ktorého relevantná časť nadobudla účinnosť 1. apríla 2017. Režimom novelizovaného znenia Exekučného poriadku sa spravuje aj exekučné konanie v posudzovanej veci. Podstatnou je okrem iných zmena týkajúca sa uplatňovania inštitútov procesnej obrany povinného, najmä pokiaľ ide o návrh na zastavenie exekúcie, kde právna úprava kladie na povinného zvýšené nároky na včasnosť uplatňovania dôvodov zastavenia exekúcie (§ 61k ods. 2 a 3 EP). Ústavný súd sa stotožňuje s argumentáciou exekučného súdu vo vzťahu k dôkaznému bremenu povinného a jeho povinnosti tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce zastavenie exekúcie už v návrhu na zastavenie exekúcie, rovnako možno prisvedčiť tvrdeniu exekučného súdu o viazanosti rozsahom a dôvodmi sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Ak preto exekučný súd neprihliadol na tvrdenia a dôkazné návrhy uplatnené povinným ako „novoty“ až v sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie, proti jeho postupu nemožno namietat' a v tomto aspekte jeho postup nevykazuje známky porušenia sťažovateľom namietaných práv. Ústavný súd tiež poznamenáva, že ak mal sťažovateľ v úmysle použiť rozsudok o zvýšení výživného ako dôkazný prostriedok k návrhu na zastavenie exekúcie vo vzťahu k splneniu vymáhaného nároku, mal dôvody zastavenia exekúcie takto formulovať a na podporu svojich tvrdení o splnení vymáhaného nároku ako dôkazný prostriedok navrhnúť predmetné rozhodnutie súdu. Nepostačuje, ak povinný k návrhu na zastavenie exekúcie predmetný rozsudok priložil (v inom kontexte), ak z argumentácie v návrhu na zastavenie exekúcie nevyplýva jeho tvrdenie o splnení vymáhaného nároku, na ktoré poukazuje v sťažnostnej argumentácii odkazom na bod 40 predmetného rozsudku.

16. Už uvedený prístup reflektujúci koncentráciu v exekučnom konaní však nemôže obstať, pokiaľ ide o sťažovateľom argumentovanú vykonateľnosť exekučného titulu. Exekučný súd v procese rozhodovania o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie vychádza z návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh. Ak dospeje k záveru, že nie je daný dôvod zamietnutia návrhu na vykonanie exekúcie, udelí súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Preto ak exekučný súd v tejto fáze exekučného konania neidentifikoval problém s vykonateľnosťou oprávneným predloženého exekučného titulu (doložka vykonateľnosti vyznačená na predloženom exekučnom titule svedčala záveru o tom, že tento je spôsobilým exekučným titulom), postup exekučného súdu nevykazuje žiadne defekty. Sťažovateľ však v návrhu na zastavenie exekúcie jasne prezentoval existenciu spornej skutočnosti spočívajúcej vo vydaní nového súdneho rozhodnutia upravujúceho výživné na maloletého oprávneného a poukázal na dátum doručenia tohto rozhodnutia jemu ako povinnému z vyživovacej povinnosti. Exekučný súd sa napriek tomu v rámci konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie uspokojil s vyjadrením mestského súdu o tom, že predmetné rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť 28. decembra 2018 bez toho, aby sa zaoberal správnosťou súdom určenej vykonateľnosti rozsudku o zvýšení výživného v konfrontácii so sťažovateľovou argumentáciou formulovanou v návrhu na zastavenie exekúcie. Ak totiž sťažovateľ uvádza, že mu bol rozsudok o zvýšení výživného doručený 11. decembra 2018, je zjavné, že k predbežnej vykonateľnosti rozsudku mohlo dôjsť už skôr ako 28. decembra 2018.

17. Elementárnym predpokladom začatia a zákonného vedenia exekučného konania je existencia spôsobilého exekučného titulu. Ide o osobitnú procesnú podmienku exekučného konania, ktorú je exekučný súd povinný skúmať *ex officio*. Nevyhnutnou vlastnosťou exekučného titulu je jeho vykonateľnosť. V určitých prípadoch súdne rozhodnutie nadobudne vykonateľnosť skôr, ako nadobudne právoplatnosť, ide o tzv. predbežnú vykonateľnosť, ktorú rozsudky o výživnom

nadobúdajú *ex lege*. V zmysle § 44 Civilného mimosporového poriadku sú predbežne vykonateľnými rozsudky ukladajúce povinnosť plniť výživné, ktoré sú vykonateľné doručením. Z hľadiska významu inštitútu predbežnej vykonateľnosti je pre jej nadobudnutie právne relevantným moment doručenia rozsudku povinnému z vyživovacej povinnosti. Týmto momentom povinnému vzniká povinnosť plniť výživné, v súdnej veci vo zvýšenej sume 170 eur mesačne. Ak preto povinný uvedenú skutočnosť explicitne argumentoval, hoci „len“ v rámci návrhu na zastavenie exekúcie, bolo povinnosťou exekučného súdu dôsledne sa zaoberať správnosťou mestským súdom deklarovaného dátumu vykonateľnosti rozsudku o výživnom. Neobstojí preto argumentácia exekučného súdu o koncentrácii v exekučnom konaní, pretože nemožno podmieniť skúmanie osobitnej procesnej podmienky exekučného konania, podmienky spôsobilého exekučného titulu, výlučne aktivitou povinného, keď skúmanie procesných podmienok je úlohou a povinnosťou exekučných orgánov. Navyše, sťažovateľ explicitne dal do pozornosti exekučnému súdu existenciu nového rozhodnutia upravujúceho pomery medzi oprávneným a povinným z vyživovacej povinnosti, preto nemožno aprobovať postup exekučného súdu, ak tento bez riadneho vyšetrenia vykonateľnosti nového súdneho rozhodnutia konštatoval a zotrval na splnení podmienky existencie spôsobilého exekučného titulu vo vzťahu k pôvodnému rozsudku, hoci tento v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie už nemusel byť účinným.

18. Ústavný súd súčinnosťou s Mestským súdom Bratislava II zistil, že povinnému bol rozsudok o zvýšení výživného doručený 11. decembra 2018. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že exekučný súd sa dôsledne nezaoberal skúmaním podmienky spôsobilého exekučného titulu, čím povinnému neposkytol adekvátnu súdnu ochranu, v dôsledku čoho došlo k porušeniu sťažovateľom namietaných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

19. Ústavný súd s ohľadom na uvedené zrušil napadnuté uznesenie exekučného súdu a vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Po vrátení veci exekučný súd bude povinný opätovne rozhodnúť o sťažnosti podanej sťažovateľom a prihliadnúť pritom na svoju povinnosť *ex officio* skúmať splnenie procesnej podmienky spôsobilého exekučného titulu.

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

20. Vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému nároku na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 14 100 eur ústavný súd pripomína svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej cieľom finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy spôsobenej porušením práva, nie náhrada prípadnej škody (napr. III. ÚS 57/2024, bod 17).

21. Sťažovateľ svoj nárok na finančné zadosťučinenie odôvodnil skutočnosťami, ktoré sa týkajú prípadnej majetkovej ujmy spôsobenej exekúciou pohľadávok na účte povinného, teda svoj nárok riadne neodôvodnil. Pre dovŕšenie ochrany porušených práv sťažovateľa tak v tejto chvíli postačuje vyslovenie tohto porušenia s tým, že exekučný súd pri opätovnom prejednaní veci rozhodne ústavne konformným spôsobom.

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti v časti týkajúcej sa primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

V.
Trovy konania

23. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred ústavným súdom z titulu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) pozostávajúcu z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby. Za dva úkony uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) patrí odmena dvakrát 343,25 eur a dvakrát režijný paušál 13,73 eur; za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 (replika sťažovateľa) patrí odmena v sume 371 eur a režijný paušál v sume 14,84 eur. Ústavný súd tak v súhrne priznal náhradu trov konania 1 099,80 eur (bod 3 výroku nálezu).

25. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

26. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu